

VERŠE SOKOLSKÉ

PÍSEŇ KÁNĚTE

- Oblaka stříbrná po nebi jdou,
volají: Pojď — pojď, honit se se mnou!
Poletím ve výšku závratnou,
poľaskat, pohrát si s bělostí jemnou,
5 ponejprv rozepnu křídla svá v let,
ponejprv opustím skalnaté hnízdo,
patří mi ráno a celičký svět,
— oh ty má radostná, větrná jízd —
jistě až ke slunci doletím dnes!
10 Křídla má chvějí se přenedočkavě,
cesty mé nehradí nižádná mez,
v jaké to poletím záři a slávě,
do výše, vzhůru, výš, stále výš —
že mi, má matičko, dovolíš?
- 15 Vždyť jsem tak vesel, vždyť jsem tak mlád,
jako ta nebesa, jako ta země.
Všechno dnes říká mi: Můžeš se smát!
Všechno se, vzpíná a otáčí ke mně.
- Se skalisk vysokých dívám se v kraj.
20 Jaké mám bystré a bohaté oči!
Kamkoliv pohlédnu, — vidím jen ráj,
kamkoliv pohlédnu, — srdce mi skočí!
Na stromě nejvyšším, v údolí tam,
tatiček sedí a hlídá své pláně.
25 Hoj, poletím za ním jedenkrát sám,
až budu sokolem, já, mladé káně,
abych s ním hlídal tu posvátnou říš,
že mi, má matičko, dovolíš?

PÍSEŇ SOKOLÍKOVA

Mé oči jaksi zvláště zbystřely,
jsou opatrné, tiché, zamyšlené.
Cos podivného někde viděly,
cos divného se jimi v srdce žene.

5 Snad vinen tím je dnešní ranní let
tam nad lesem mi neznámým a novým,
kde poprvé se v žití zrak můj střet
s úskočně chtivým hledem myslivcovým.

10 Snad vinno to, že stín dnes náhle pad
i na luka, jež včera plála v jase,
snad to, že musím stále vzpomínat,
zbraň lovcova jak v šeru zaleskla se.

15 Tak zdá se mi, že něco dnes už vím,
nač včera byl jsem ještě příliš malý.
Krev zvířená mi proudem zuřivým
celičké tělo zažihá a pálí.

20 Smršť divá vřítla se do mých žil,
moc jakási se ve mně probudila,
smích dětinský kde ještě včera byl, —
tam dnes je ostražitá nenávist a síla.

Ač viděl myslivec, — i já jsem viděl jej.
V mých lesích nikdo říct mi nesmí: Vari!
Úkladný lovče, pozor jen si dej,
dnes počly růst mi ocelové spáry!

PÍSEŇ SOKOLOVA

Do naší země jaro si cestu probouvalo
a křídla má rozkvetla v třešňový strom.
Hory a lesy, chaloupky, věže
řekly mi: »V nocích byls hvězdou,
5 poslem buď ve dne,
po nebi rozleť se do dálky nedohledné
a pozdravuj Slunce!«

Viděl jsem, viděl s vysoka
zelená luka růžově rozkvetlá těly.
10 Viděl jsem oráče nad lánem rozpráhlým
skloněné jako kojící ženy.
Viděl jsem na srázích hraničných hor
bojovníky;
metali očima — oštěpy ohročenými —
15 k dalekým cílům.
Viděl jsem ženy; čekaly v alejích břízových
se srdcem přetékaícím na zázrak bolestně
požehnaný.

To všechno jsem viděl a věřil,
20 že nutno je pozdravit Slunce.
Oh Slunce, které jsi dále než nejdál,
nikdy Tě perutí nedosáhnu!
Však očima doletím k Tobě,
protože věřím a miluji,
25 protože pokorním jarem.
Mé oči jak děti dvě v klín Tvůj si sednou,

pozdravy vyřídí ze země vykoupené
od květů, broučků a lidí.

30 Ještě Ti povědí, že žít chceme vším:
bolestí, radostí, bojem i láskou
pro Tebe, Slunce,
a pro budoucí!